Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (prvního senátu)

8. září 2021 *

„Veřejná služba – Smluvní zaměstnanci – Zpřístupnění osobních údajů – Žádost o pomoc – Zamítnutí žádosti – Nedostatek pravomoci autora aktu nepříznivě zasahujícího do právního postavení – Akt vypracovaný a podepsaný externí advokátní kanceláří – Odpovědnost – Nemajetková újma“

Ve věci T-52/19,

AH, zastoupenému N. de Montigny, avocate,

žalobce,

proti

Evropské nadaci pro zlepšení životních a pracovních podmínek (Eurofound), zastoupené F. van Bovenem a M. Jepsen, jako zmocněnci, ve spolupráci s C. Callanan, solicitor,

žalované,

jejímž předmětem je návrh podaný na základě článku 270 SFEU a znějící na zrušení rozhodnutí ze dne 22. března 2018, které bylo vypracováno a podepsáno externí advokátní kanceláří a týkalo se žádosti žalobce o pomoc ve věci zpřístupnění jeho osobních údajů, jakož i žádosti o náhradu škody, a dále na náhradu nemajetkové újmy, kterou žalobce údajně utrpěl v důsledku tohoto rozhodnutí, jakož i zpřístupnění oněch údajů,

TRIBUNÁL (první senát),

ve složení H. Kanninen, předseda, N. Półtorak a M. Stancu (zpravodajka), soudci,

vedoucí soudní kanceláře: L. Ramette rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 8. prosince 2020,

vydává tento

* Jednací jazyk: francouzština.

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu a skutečnosti, které nastaly po podání žaloby

1 Žalobce, AH, je smluvním zaměstnancem Evropské nadace pro zlepšení životních a pracovních podmínek (Eurofound).

2 Dne 13. června 2017 podal žalobce na základě čl. 90 odst. 1 služebního řádu úředníků Evropské unie (dále jen „služební řád“) žádost o retroaktivní přehodnocení jeho funkční skupiny. Eurofound tuto žádost zamítla rozhodnutím ze dne 11. července 2017.

3 Dne 8. září 2017 podal žalobce proti tomuto rozhodnutí stížnost na základě čl. 90 odst. 2 služebního řádu (dále jen „stížnost ze dne 8. září 2017“), která byla zamítnuta orgánem Eurofound oprávněným k uzavírání pracovních smluv (dále jen „OOUPS“) dne 8. ledna 2018. Žalobce proti posledně uvedenému rozhodnutí nepodal žádný opravný prostředek.

K objevení souboru „hrlink“

4 Dne 12. ledna 2018 žalobce objevil soubor nazvaný „hrlink“ (dále jen „soubor hrlink“), dostupný zaměstnancům Eurofound na jednom z jejích serverů. Tento soubor obsahoval několik důvěrných podsouborů týkajících se zaměstnanců Eurofound včetně spisu týkajícího se stížnosti ze dne 8. září 2017 (dále jen „sporný spis“). V tomto spise byly obsaženy dokumenty týkající se vyřizování této stížnosti včetně e-mailu ze dne 9. září 2017, ve kterém [*důvěrné*] [1] a [*důvěrné*] probírali mimo jiné možnost zahájit vůči žalobci disciplinární řízení s ohledem na nepravdivá tvrzení, která učinil ve stížnosti ze dne 8. září 2017.

5 Po tomto zjištění zaslal žalobce dne 15. ledna 2018 několika kolegům hypertextový odkaz na sporný spis a požádal je, aby ověřili, zda mají k tomuto spisu přístup. Poté, co od nich žalobce obdržel potvrzení, oznámil tuto událost téhož dne elektronickou poštou Evropskému inspektorovi ochrany údajů (EIOÚ). Tento zahájil vyšetřování v této věci, zapsané pod číslem [*důvěrné*] (dále jen „první vyšetřování EIOÚ“).

6 E-mailem ze dne 30. ledna 2018 zaslal odborový svaz [*důvěrné*] výkonnému řediteli oznámení, že došlo ke zpřístupnění osobních údajů jednoho ze zaměstnanců Eurofound, který byl rovněž členem výkonného výboru uvedeného odborového svazu v rámci Eurofound.

K žádosti ze dne 2. února 2018 a napadené rozhodnutí

7 Dne 2. února 2018 zaslal žalobce prostřednictvím svého advokáta e-mail tehdejšímu výkonnému řediteli a vedoucímu lidských zdrojů (dále jen „žádost ze dne 2. února 2018“), v níž jednak žádal o pomoc, aby Eurofound prošetřila závažná pochybení na straně svých vedoucích pracovníků zjištěná po přečtení sporného spisu, která se týkala zejména zpřístupnění jeho osobních údajů a vyjádření formulovaných [*důvěrné*] v e-mailu ze dne 9. září 2017, a jednak se domáhal zatímní náhrady na základě čl. 90 odst. 1 služebního řádu ve výši 60 000 eur v důsledku újmy, která mu vznikla tímto pochybením.

[1] – Důvěrné údaje byly vynechány.

8 Dne 14. února 2018 irská advokátní kancelář (dále jen „externí advokátní kancelář“) potvrdila přijetí žádosti ze dne 2. února 2018 jménem Eurofound.

9 Rozhodnutím ze dne 22. března 2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“) externí advokátní kancelář žalobci sdělila, že jeho žádost o náhradu újmy obsažená v žádosti ze dne 2. února 2018 byla zamítnuta z důvodu, že nedošlo k úmyslnému zpřístupnění jeho osobních údajů, a že mu proto náhrada nepřísluší. V tomto rozhodnutí uvedená kancelář rovněž upřesnila, že Eurofound sice uznává, že soubor „hrlink“ nebyl zabezpečen, avšak že zahájí interní vyšetřování tohoto bezpečnostního pochybení. Za tímto účelem vyzvala žalobce, aby odpověděl na některé otázky ohledně toho, jak získal k tomuto souboru přístup.

10 Po přijetí napadeného rozhodnutí zaslal advokát žalobce externí advokátní kanceláři dva e-maily ze dne 5. dubna a 9. května 2018, na které tato kancelář odpověděla e-maily ze dne 26. dubna a 1. června 2018. Cílem těchto e-mailů bylo objasnit obsah a dosah tohoto rozhodnutí a zejména rozsah vyšetřování zmíněného v bodě 9 výše.

11 Dne 21. června 2018 podal žalobce na základě čl. 90 odst. 2 služebního řádu stížnost proti napadenému rozhodnutí (dále jen „stížnost ze dne 21. června 2018“), v níž žádal Eurofound, aby toto rozhodnutí zrušila a provedla vyšetřování, o které žádal před zamítnutím žádosti o náhradu újmy, kterou podal kvůli zpřístupnění jeho osobních údajů, aby stíhala osoby odpovědné za toto zpřístupnění v souladu s článkem 49 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 45/2001 ze dne 18. prosince 2000 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů orgány a institucemi Společenství a o volném pohybu těchto údajů (Úř. věst. 2001, L 8, s. 1; Zvl. vyd. 13/26, s. 102) a podpůrně, aby mu přiznala částku ve výši 30 000 eur z titulu náhrady nemajetkové újmy.

12 Rozhodnutím ze dne 18. října 2018 oznámila externí advokátní kancelář žalobci, že jeho stížnost byla zamítnuta. Toto rozhodnutí bylo podepsáno jedním z advokátů této kanceláře jakožto „zákonným zástupcem Eurofound“.

K opatřením přijatým Eurofound v návaznosti na žádost žalobce o pomoc a na odhalení bezpečnostního pochybení u souboru „hrlink“

13 Dvěma e-maily ze dne 2. února 2018 informovala Eurofound své zaměstnance o nezabezpečeném přístupu k souboru „hrlink“ a o tom, že přijala nápravná opatření v tomto ohledu, a dále informovala o tomto bezpečnostním pochybení EIOÚ. V návaznosti na posledně uvedený e-mail EIOÚ zahájil vyšetřování zapsané pod číslem [*důvěrné*] (dále jen „druhé vyšetřování EIOÚ“).

14 Dne 28. března 2018 vypracovala osoba pověřená ochranou údajů v rámci Eurofound (dále jen „OPO“) první zprávu o bezpečnostním pochybení týkajícím se souboru „hrlink“.

15 E-mailem ze dne 3. dubna 2018 EIOÚ informoval Eurofound, že i přes závažnost zpřístupnění osobních údajů z důvodu nezabezpečeného přístupu k tomuto souboru byla doposud přijatá nápravná opatření dostatečná, a že proto bude druhé vyšetřování uzavřeno.

16 E-mailem ze dne 13. dubna 2018 požádala OPO žalobce, aby vyplnil dotazník v rámci vyšetřování, které právě vedla za účelem vypracování zprávy o neoprávněném přístupu k souboru „hrlink“ pro EIOÚ a výkonného ředitele. Žalobce téhož dne odpověděl, aby se obrátila na jeho advokáta, který dne 20. dubna 2018 napsal OPO a upřesnil stanovisko žalobce k tomuto šetření.

17 E-mailem ze dne 24. května 2018 OPO informovala EIOÚ o vývoji interního vyšetřování týkajícího se neoprávněného zpřístupnění souboru „hrlink“. V návaznosti na tento e-mail EIOÚ dne 14. prosince 2018 opakovaně oznámil Eurofound svůj záměr ukončit druhé vyšetřování.

18 E-mailem ze dne 4. července 2018 EIOÚ napsal výkonnému řediteli jakožto správci osobních údajů Eurofound, aby jej informoval o stížnosti, kterou žalobce zaslal EIOÚ, a dotázal se ho, zda má připomínky k tvrzením žalobce uvedeným v rámci prvního vyšetřování. Uvedený ředitel na tento e-mail odpověděl dne 1. srpna 2018.

19 E-mailem ze dne 18. října 2018 OPO informovala EIOÚ, že Eurofound požádala externí společnost o vypracování znaleckého posudku v oblasti IT ohledně bezpečnostního pochybení v případě souboru „hrlink“, jejíž konečná zpráva potvrdila, že tento soubor byl přístupný minimálně od roku 2014 a že nebyly provedeny žádné úmyslné změny bezpečnostních parametrů tohoto souboru za účelem zpřístupnění sporného spisu.

20 Výkonný ředitel napsal dne 21. června 2019 e-mail EIOÚ, v němž jej informoval o posledních událostech, ke kterým došlo v souvislosti se stížností žalobce, jakož i o žalobě projednávané před Tribunálem v projednávané věci. EIOÚ dne 3. července 2019 odpověděl Eurofound, že jeho první vyšetřování bude přerušeno do vydání konečného rozhodnutí v tomto řízení. Podobný e-mail byl žalobci zaslán dne 31. července 2019.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

21 Návrhem došlým soudní kanceláři Tribunálu dne 28. ledna 2019 podal žalobce projednávanou žalobu. Samostatným podáním požádal žalobce o anonymizaci v souladu s článkem 66 jednacího řádu Tribunálu, která mu byla umožněna dne 11. března 2019.

22 Eurofund předložila žalobní odpověď dne 26. dubna 2019. Samostatným podáním z téhož dne podala Eurofound žádost o odstranění některých údajů ve vztahu k veřejnosti obsažených v žalobě v souladu ***s*** článkem 66 jednacího řádu.

23 Žalobce předložil dne 10. července 2019 repliku, která rovněž obsahovala návrh na vydání organizačních procesních opatření. Samostatným podáním z téhož dne požádal o odstranění určitých údajů ve vztahu k veřejnosti obsažených v replice.

24 Dne 12. srpna 2019 předložil žalobce kanceláři Tribunálu nový důkazní návrh. Dopisem ze dne 20. srpna 2019 vyzval Tribunál Eurofound, aby se vyjádřila k tomuto důkaznímu návrhu v rámci dupliky.

25 Eurofound předložila dne 18. září 2019 dupliku. Samostatným podáním z téhož dne zopakovala svou žádost o odstranění některých údajů ve vztahu k veřejnosti pro všechny dokumenty související s projednávanou věcí, včetně repliky a dupliky.

26 Dne 20. září 2019 žalobce na základě článku 68 jednacího řádu navrhl, aby byla věc T-630/19, AH v. Eurofound, spojena s projednávanou věcí, a podpůrně a pro případ, že by návrhu na spojení věcí nebylo vyhověno, aby bylo řízení ve věci T-630/19 přerušeno. Eurofound předložila vyjádření k těmto návrhům dne 29. října 2019.

27 Dne 17. října 2019 určil předseda Tribunálu v zájmu řádného výkonu spravedlnosti odůvodněným rozhodnutím a po konzultaci s dotčenými soudci na základě čl. 27 odst. 3 jednacího řádu nového soudce zpravodaje zasedajícího v prvním senátu Tribunálu.

28 Dne 20. listopadu 2019 informovala kancelář Tribunálu účastníky řízení o tom, že písemná část řízení byla ukončena a předseda prvního senátu rozhodl, že projednávanou věc v této fázi řízení nespojí s věcí T-630/19.

29 Dopisem ze dne 2. prosince 2019 předložil žalobce v souladu s čl. 106 odst. 2 jednacího řádu žádost uvádějící důvody, proč si přeje být vyslechnut v rámci ústní části řízení.

30 Dne 13. ledna 2020 předložil žalobce nový důkazní návrh, k němuž Eurofound předložila vyjádření dne 7. února 2020.

31 Rozhodnutím ze dne 1. října 2020 Tribunál pro účely ústní části řízení spojil projednávanou věc s věcí T-630/19, AH v. Eurofound.

32 Téhož dne Tribunál zahájil ústní část řízení a v rámci organizačních procesních opatření podle článku 89 jednacího řádu položil účastníkům řízení otázky k písemnému zodpovězení. Účastníci řízení na tyto otázky odpověděli ve stanovené lhůtě.

33 Dne 13. listopadu 2020 rozhodl první senát Tribunálu podle článku 89 jednacího řádu o položení nových otázek k písemnému zodpovězení Eurofound, která na ně odpověděla ve stanovené lhůtě.

34 Dne 25. listopadu 2020 předložila Eurofound důkazní návrh. Dne 30. listopadu 2020 vyzval Tribunál žalobce, aby se vyjádřil k tomuto důkaznímu návrhu v rámci jednání.

35 Dne 1. prosince 2020 podala Eurofound žádost o výjimku z jazykového režimu pro ústní část řízení, aby se mohla vyjádřit v anglickém jazyce. Dne 3. prosince 2020 předseda prvního senátu Tribunálu rozhodl, že žádosti Eurofound o použití anglického jazyka na jednání nebude vyhověno, jelikož taková žádost o výjimku nemůže být na základě čl. 1 odst. 2 písm. f) a čl. 45 odst. 1 písm. c) jednacího řádu podána jednou z institucí nebo jiných subjektů Evropské unie.

36 Řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na ústní otázky položené Tribunálem byly vyslechnuty na jednání konaném dne 8. prosince 2020.

37 V žalobě žalobce v podstatě navrhuje, aby Tribunál:

– napadené rozhodnutí zrušil;

– uložil Eurofound povinnost zaplatit částku ve výši 30 000 eur jako náhradu nemajetkové újmy vzniklé zpřístupněním jeho osobních údajů a zamítnutím žádosti ze dne 2. února 2018;

– uložil Eurofound náhradu nákladů řízení.

38 V žalobní odpovědi Eurofound navrhuje, aby Tribunál:

– odmítl žalobu znějící na zrušení a na náhradu škody v plném rozsahu jako nepřípustnou a zamítl ji jako neopodstatněnou;

– uložil žalobci náhradu veškerých nákladů řízení.

39 Žalobce v replice v zásadě navrhuje, aby Tribunál:

– vyhověl jeho návrhu na předložení dokumentů a nařídil Eurofound, aby předložila všechny plné moci udělené jejím zástupcům ve všech fázích před zahájením soudního řízení a během soudního řízení;

– napadené rozhodnutí zrušil;

– uložil Eurofound povinnost zaplatit náhradu újmy ve výši 200 000 eur, navýšenou o úroky z prodlení ode dne vyhlášení rozsudku v sazbě stanovené Evropskou centrální bankou (ECB);

– uložil Eurofound náhradu nákladů řízení.

40 Eurofound v duplice navrhuje, aby Tribunál:

– odmítl jako nepřípustné nebo v každém případě zamítl jako neopodstatněné všechny návrhy na předložení dokumentů stran zmocnění svých zástupců formulované v replice;

– zkoumal pouze návrhová žádání předložená v žalobě a rozhodl pouze o nich, jak bylo požadováno v žalobní odpovědi, a odmítl nové návrhy na náhradu újmy, jakož i odpovídající žalobní důvody a důkazy předložené na jejich podporu, předložené poprvé až v replice, pokud jde o dopis zaslaný EIOÚ ze dne 1. srpna 2018 a o dokumenty předložené v přílohách 9, 10 a 13 repliky;

– uložil žalobci náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

K návrhovým žádáním směřujícím ke zrušení

41 Na podporu návrhových žádání znějících na zrušení předkládá žalobce sedm žalobních důvodů, z nichž první vychází z nedostatku pravomoci autora aktu nepříznivě zasahujícího do jeho právního postavení; druhý z porušení povinnosti poskytnout pomoc, jakož i z předčasného zamítnutí jeho žádosti o náhradu újmy; třetí z nekonzistentnosti stanoviska administrativy, jakož i z porušení povinnosti uvést odůvodnění a práva být vyslechnut; čtvrtý z porušení článku 26 služebního řádu a ustanovení použitelných v oblasti práva na ochranu osobních údajů; pátý ze střetu zájmů a z porušení povinností objektivity, nestrannosti a nezávislosti administrativy; šestý ze zneužití pravomoci; a sedmý z porušení článku 17 služebního řádu a důvěrnosti činnosti odborů.

42 Pokud jde o napadené rozhodnutí v rozsahu, v němž zamítá jeho žádost o náhradu újmy, žalobce v rámci druhého žalobního důvodu konkrétně tvrdí, že zamítnutí takové žádosti bylo předčasné. Podle ustálené judikatury je přitom rozhodnutí orgánu, jímž byla zamítnuta žádost o náhradu újmy, nedílnou součástí administrativního řízení předcházejícího žalobě na určení odpovědnosti podané k Tribunálu, a v důsledku toho nemohou být návrhová žádání směřující ke zrušení takového rozhodnutí posuzována nezávisle na návrhových žádáních znějících na náhradu újmy (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. května 2019, Mauritsch/INEA, T-271/18, nezveřejněný,

EU:T:2019:286, bod 26 a citovaná judikatura). Vzhledem k tomu, že žalobce v projednávané věci předložil návrhová žádání na náhradu nemajetkové újmy, kterou údajně utrpěl v důsledku zpřístupnění svých osobních údajů (viz bod 82 níže), není namístě samostatně rozhodovat o návrhových žádáních směřujících ke zrušení zamítavého rozhodnutí k této žádosti o náhradu újmy.

K přípustnosti návrhových žádání směřujících ke zrušení

43 Eurofound formálně nenamítá nepřípustnost návrhových žádání znějících na zrušení, avšak tvrdí, že jsou nepřípustná z důvodu neexistence určitého, skutečného a trvajícího právního zájmu žalobce na podání žaloby, jelikož neodmítla vyšetřit zpřístupnění jeho osobních údajů a vždy v tomto ohledu spolupracovala s EIOÚ. Žalobce tyto argumenty zpochybňuje a v podstatě namítá, že vyšetřování vedené Eurofound nemělo nikdy za cíl reagovat na žádosti podané dne 2. února 2018 o zjištění příčiny a osob odpovědných za zpřístupnění jeho osobních údajů.

44 Podle ustálené judikatury je žaloba na neplatnost podaná fyzickou nebo právnickou osobou přípustná pouze v případě, že žalobce má právní zájem na zrušení napadeného aktu. Předpokladem takového zájmu je, že žaloba může účastníku řízení, který ji podal, přinést ve výsledku prospěch. Tento prospěch se může týkat jak hmotných, tak nehmotných zájmů a vyhlídek dotčené osoby do budoucna (viz usnesení ze dne 20. října 2009, Lebard v. Komise, T-89/06, nezveřejněné, EU:C:2009:408, bod 35 a citovaná judikatura).

45 V projednávané věci žalobce napadá zamítnutí jeho žádosti o pomoc v rozsahu, v němž směřovala k tomu, aby bylo pod externím dohledem provedeno administrativní šetření ohledně údajně protiprávního zpřístupnění jeho osobních údajů třetím osobám bez jeho předchozího souhlasu a aby byly identifikovány osoby odpovědné za zpřístupnění takových údajů. Toto konstatování přitom postačuje k závěru, že projednávaná žaloba může žalobci přinést prospěch, jelikož zrušení napadeného rozhodnutí by mohlo vést Eurofound k provedení takového šetření.

46 Z výše uvedeného vyplývá, že návrhová žádání žalobce směřující ke zrušení musí být považována za přípustná.

K opodstatněnosti návrhových žádání znějících na zrušení

– K prvnímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z nedostatku pravomoci autora aktu nepříznivě zasahujícího do právního postavení

47 V rámci prvního žalobního důvodu žalobce tvrdí, že napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí o zamítnutí stížnosti jsou stiženy vadou spočívající v nedostatku pravomoci, jelikož je přijala externí advokátní kancelář, která nemůže být považována za orgán ve smyslu služebního řádu.

48 Eurofound navrhuje, aby byl tento důvod odmítnut jako nepřípustný, jelikož nebyl vznesen v rámci postupu před zahájením soudního řízení, a v každém případě, aby byl zamítnut jako neopodstatněný. Zaprvé, napadené rozhodnutí vypracovala a podepsala externí advokátní kancelář jakožto zástupce Eurofound na základě jejích pokynů. V tomto ohledu Eurofound upřesňuje, že pravomoci OOUPS zůstaly v průběhu celého postupu před zahájením soudního řízení výlučně na straně výkonného ředitele a nebyly svěřeny externí advokátní kanceláři. Zadruhé podle ní irské právo stanoví, že externí advokátní kancelář může podepsat rozhodnutí

přijaté administrativním orgánem. Zatřetí rozhodnutí využít externí advokátní kanceláře podle ní bylo dáno tím, že sám žalobce požádal o pomoc právního poradce. Začtvrté rozhodnutí OOUPS podle ní nepodléhají žádné formální podmínce, jelikož ani žádosti úředníků nebo smluvních zaměstnanců takové podmínky nemusí splňovat.

49 Aniž je nutné zabývat se tím, zda stížnost ze dne 21. června 2018 obsahuje výtku, kterou lze spojovat s tímto žalobním důvodem, je třeba připomenout, že žalobní důvod vycházející z absence pravomoci autora aktu nepříznivě zasahujícího do právního postavení, je nepominutelným důvodem, který může Tribunál případně uplatnit i bez návrhu (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 17. listopadu 2017, Teeäär v. ECB, T-555/16, nezveřejněné, EU:T:2017:817, bod 36 a citovaná judikatura).

50 Uvedený žalobní důvod je tedy třeba zkoumat po meritorní stránce.

51 Zaprvé je třeba konstatovat, že externí advokátní kancelář byla zmocněna vypracovat a podepsat napadené rozhodnutí. Ze spisu předloženého Tribunálu naopak na rozdíl od toho, co tvrdí žalobce, nevyplývá, že tato kancelář nejednala na základě pokynů Eurofound. Je totiž nesporné, že uvedená kancelář vždy uváděla, že jedná jménem a na účet Eurofound. Informace o kontextu věci, které Eurofound předložila Tribunálu a které se týkají korespondence s externí advokátní kanceláří během postupu před zahájením soudního řízení, dále dokládají, že písemnosti této kanceláře byly odsouhlaseny Eurofound.

52 Zadruhé, pokud jde o zmocnění udělené Eurofound externí advokátní kanceláři k vypracování a podpisu napadeného rozhodnutí, Eurofound v podstatě tvrdí, že tato kancelář byla zmocněna k podpisu a že toto zmocnění bylo zákonné.

53 V tomto ohledu je třeba bez ohledu na povahu zmocnění externí advokátní kanceláře k vypracování a podpisu napadeného rozhodnutí nejprve uvést, že Soudní dvůr upřesnil, pokud jde o delegování pravomocí, že orgán nebo jiný subjekt Unie je oprávněn vymezit soubor organizačních opatření a opatření delegujících pravomoc svým rozhodovacím instancím zejména v oblasti řízení svých vlastních zaměstnanců (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. května 2005, Tralli v. ECB, C-301/02 P, EU:C:2005:306, body 41 až 43).

54 Dále je třeba připomenout, že článek 2 služebního řádu stanoví, že „každý orgán stanoví, kdo v jeho rámci vykonává pravomoci přiznané orgánu oprávněnému ke jmenování […] služebním řádem“ a že „[…] orgán nebo několik orgánů může svěřit kterémukoli z nich nebo interinstitucionálnímu subjektu výkon některých nebo všech pravomocí svěřených orgánu oprávněnému ke jmenování s výjimkou rozhodnutí v oblasti jmenování úředníků, povýšení nebo převedení úředníků“. Pravomocný orgán tak musí být určen „uvnitř“ uvedeného orgánu, takže tyto pravomoci lze v zásadě delegovat pouze na jednu či více osob v rámci tohoto orgánu. Jediná výjimka povolená služebním řádem se týká případu, kdy se jeden nebo více orgánů rozhodnou svěřit si uvedenou pravomoc sobě navzájem nebo interinstitucionálnímu subjektu, přičemž uvedené pravomoci se v žádném případě nemohou vztahovat na rozhodování o jmenování, povýšení nebo přeložení úředníků.

55 Zmocnění k podpisu kromě toho představuje opatření v rámci vnitřní organizace administrativních služeb Unie a je běžným prostředkem, s jehož pomocí Unie vykonává své pravomoci. Z toho vyplývá, že na základě zmocnění k podpisu mohou být v zásadě oprávněni přijímat jménem a pod dohledem administrativy jasně definovaná řídící nebo administrativní

opatření pouze smluvní zaměstnanci a úředníci (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. prosince 1994, Lisrestal a další v. Komise, T-450/93, EU:T:1994:290, bod 34 a citovaná judikatura).

56 Konečně legalita takového zmocnění, jako je zmocnění dotčené v projednávané věci, musí být posouzena z hlediska předmětu postupu před zahájením soudního řízení stanoveného články 90 a 91 služebního řádu. Ten přitom spočívá v navázání dialogu mezi orgánem a jeho úředníkem nebo smluvním zaměstnancem ohledně problémů, které mohly vzniknout v pracovním poměru, čímž jim dává možnost nalézt smírné řešení sporu (viz rozsudek ze dne 12. března 2019, TK v. Parlament, T-446/17, nezveřejněný, EU:T:2019:151, bod 44 a citovaná judikatura). Z toho vyplývá, že aby byla zachována otevřenost a dialog, které si tato fáze vyžaduje, musí orgán zůstat privilegovaným partnerem úředníka nebo smluvního zaměstnance během celého tohoto procesu.

57 S ohledem na výše připomenuté zásady je třeba v projednávané věci konstatovat, že i když si Eurofound mohla vyžádat rady od externí advokátní kanceláře v rámci postupu před zahájením soudního řízení, na který se vztahuje služební řád, tato možnost nemohla vést až k tomu, že by jí umožňovala zmocnit takový externí soukromý subjekt, jako je uvedená advokátní kancelář, aby vypracoval a podepsal napadené rozhodnutí.

58 V tomto ohledu je nutno konstatovat, že jedinou kontaktní osobou, se kterou žalobce komunikoval po celou dobu postupu před zahájením soudního řízení, byla externí advokátní kancelář, a nikoli Eurofound. Rozhodující úloha, kterou tato kancelář hrála ve fázi před zahájením soudního řízení, tak znemožnila zahájit klidný dialog mezi Eurofound a žalobcem o problémech, které mohly vzniknout v pracovním poměru, jež by jim umožnil nalézt smírné řešení sporu. Eurofound to ostatně potvrdila na jednání, když uvedla, že rozhodnutí nechat se zastoupit externí advokátní kanceláří bylo učiněno rovněž s ohledem na „útočnost“ žádosti o náhradu újmy podané dne 2. února 2018.

59 Zatřetí je třeba připomenout, že administrativní řízení se řídí pravidly a zásadami vlastními činnosti orgánů veřejné správy. Zásada řádné správy tudíž zejména vyžaduje, aby rozdělení pravomocí a podpisových pravomocí v rámci orgánů bylo jasně definováno a zveřejněno (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 17. listopadu 2017, Teeäär v. ECB, T-555/16, nezveřejněný, EU:T:2017:817, bod 53, a ze dne 19. prosince 2019, XG v. Komise, T-504/18, EU:T:2019:883, bod 87). Za účelem respektování zásady právní jistoty, která vyžaduje, aby akt, jehož autorem jsou orgány veřejné moci, nebylo možné uplatňovat vůči jednotlivcům před tím, než měli možnost se s ním seznámit, je totiž třeba, i když to žádný předpis výslovně neupravuje, aby rozhodnutí o výkonu pravomocí, které služební řád svěřuje orgánu oprávněnému ke jmenování a které pracovní řád ostatních zaměstnanců Evropské unie svěřuje OOUPS, byla náležitě zveřejněna způsobem a formou, jejichž stanovení přísluší administrativě (viz rozsudek ze dne 30. listopadu 2009, Wenig v. Komise, F-80/08, EU:F:2009:160, bod 90 a citovaná judikatura).

60 V projednávané věci je přitom nutno konstatovat, že i za předpokladu, že by Eurofound mohla zmocnit externí advokátní kancelář k vypracování a k podpisu napadeného rozhodnutí, nic ve spise neprokazuje, že bylo toto zmocnění jasně definováno a *a fortiori* zveřejněno.

61 S ohledem na tyto úvahy je třeba uvést, že napadené rozhodnutí je protiprávní v rozsahu, v němž bylo vypracováno a podepsáno externí advokátní kanceláří.

62 Tento závěr nemůže být zpochybněn ostatními argumenty vznesenými Eurofound.

63 Zaprvé je třeba připomenout, že pokud jde o určení orgánu, který má pravomoc zamítnout žádost o pomoc podanou podle článku 24 služebního řádu a žádost o náhradu újmy podanou úředníkem na základě čl. 90 odst. 1 služebního řádu, na Eurofound se nevztahuje irské právo. Z posledního bodu odůvodnění ve spojení s článkem 17 nařízení Rady (EHS) č. 1365/75 ze dne 26. května 1975 o založení Evropské nadace pro zlepšení životních a pracovních podmínek (Úř. věst. 1975, L 139, s. 1), ve znění nařízení Rady (ES) č. 1111/2005 ze dne 24. června 2005 (Úř. věst. 2005, L 184, s. 1), totiž vyplývá, že Eurofound je zřízena v rámci Unie a jedná v souladu s unijním právem a její zaměstnanci přijatí po 4. srpnu 2005 podléhají služebnímu řádu. I pokud by externí advokátní kancelář mohla podle vnitrostátního práva, které se na ni vztahuje, vypracovat a podepsat rozhodnutí přijaté veřejnou správou, nelze takové pravidlo použít na rozhodnutí přijímaná na základě služebního řádu.

64 Zadruhé Eurofound nemůže platně tvrdit, že byla nucena využít služeb externí advokátní kanceláře, jelikož měl žalobce advokáta.

65 V tomto ohledu stačí připomenout, že podle ustálené judikatury nelze dotčeným osobám zakázat, aby si ve fázi před zahájením soudního řízení zajistily advokáta (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. listopadu 1991, Parlament v. Virgili-Schettini, C-348/90 P, EU:C:1991:413, bod 5 a citovaná judikatura). Tato zásada je vysvětlena tím, že zatímco orgán, který má větší zdroje než úředník nebo smluvní zaměstnanec, může využívat právní služby a asistenci či rady ze strany svých zaměstnanců, úředník nebo smluvní zaměstnanec, který nemá nutně právní znalosti, má právo využít služeb externího právního poradce. V každém případě je třeba konstatovat, jak upřesnila Eurofound v reakci na organizační procesní opatření, že neměla povinnost získat pomoc od externí advokátní kanceláře, neboť se na ni vztahuje dohoda o úrovni služby s ředitelstvím Evropské komise pro lidské zdroje pro vyřizování administrativních stížností.

66 Zatřetí Eurofound s odkazem konkrétně na rozsudek ze dne 5. listopadu 1991, Parlament v. Virgili-Schettini (C-348/90 P, EU:C:1991:413), neprávem tvrdí, že rozhodnutí OOUPS nepodléhají žádné zvláštní formální podmínce, a že tedy mohou být vypracována a podepsána externí advokátní kanceláří.

67 Tento rozsudek ve skutečnosti přebírá soudcovskou zásadu zakotvenou v rozsudku ze dne 9. března 1978, Herpels v. Komise (54/77, EU:C:1978:45), podle níž žádost ve smyslu článku 90 služebního řádu podaná úředníkem nepodléhá žádné formální podmínce a její obsah musí být vykládán a chápán administrativou s náležitou péčí, kterou dobře vybavená velká organizace musí poskytnout procesním subjektům, včetně svých zaměstnanců. Na rozdíl od toho, co tvrdí Eurofound, se přitom flexibilita stran formálních podmínek uplatní výlučně na žádosti úředníků nebo smluvních zaměstnanců, kteří mohou podat takovou žádost i bez advokáta, a nikoli na formální rozhodnutí přijímané orgánem na základě této žádosti, jehož sepsání a podpis nemůže být delegováno na soukromý externí subjekt, jak vyplývá z bodu 57 výše.

68 Z výše uvedeného vyplývá, že napadené rozhodnutí je stiženo vadou spočívající v nedostatku pravomoci, v důsledku čehož došlo s ohledem na konstatování uvedené zejména v bodech 58 a 60 výše k porušení pravidla řádné správy v oblasti řízení personálu. Z tohoto důvodu musí být zrušeno (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. listopadu 2017, Teeäär v. ECB, T-555/16, nezveřejněný, EU:T:2017:817, bod 52 a citovaná judikatura).

69 Za účelem zajištění řádného výkonu spravedlnosti je však třeba zkoumat rovněž druhý žalobní důvod uplatněný žalobcem.

– *K druhému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení povinnost poskytnout pomoc*

70 Žalobce v podstatě tvrdí, že Eurofound porušila povinnost poskytnout pomoc, neboť předčasně zamítla žádost o náhradu újmy bez vyšetřování, o které požádal dne 2. února 2018. Toto vyšetřování mělo podle žalobce objasnit bezpečnostní pochybení, tj. identifikovat osoby odpovědné za toto pochybení, osoby, které nahlédly do sporného spisu, jakož i důvod, proč tak učinily, a umožnit mu tak odůvodnit újmu, jejíž náhradu požadoval.

71 Eurofound tyto argumenty zpochybňuje. Zaprvé namítá, že zamítnutí žádosti o náhradu újmy nebylo předčasné, jelikož měla v okamžiku podání této žádosti k dispozici informace relevantní pro přijetí rozhodnutí, a že tedy žalobce měl buď vzít svou žádost o náhradu újmy zpět, nebo počkat na výsledky administrativního vyšetřování pro obtěžování a výsledky vyšetřování EIOÚ a žádost o náhradu újmy podat následně, pokud by výsledek jednoho či druhého vyšetřování odůvodňoval její náhradu. Zadruhé tvrdí, že nemá povinnost vést vyšetřování, aby žalobci umožnila posoudit újmu, na jejíž nahrazení má nárok, ani mu poskytnout důkazy nezbytné k doložení takové žádosti.

72 Nejprve je třeba připomenout, že z čistě ilustrativního výčtu jednání vyjmenovaných v článku 24 služebního řádu, který se týká mimo jiné vyhrožování, urážky nebo pomluvy nebo jiného útoku vůči osobě nebo majetku úředníka z důvodu jeho postavení nebo služebních povinností, vyplývá, že povinnost poskytnout pomoc má pouze chránit úředníky a zaměstnance Unie před neodůvodněnými útoky, které jsou neslučitelné s řádným a nerušeným výkonem služby, ze strany třetích osob nebo úředníků či zaměstnanců Unie. Judikatura Tribunálu v tomto ohledu upřesňuje, že povinnost poskytnout pomoc vzniká pouze ve vztahu k aktům, u nichž je podezření na protiprávnost a které lze důvodně považovat za akty zasahující do práv úředníků (viz rozsudek ze dne 9. září 2016, De Esteban Alonso v. Komise, T-557/15 P, nezveřejněný, EU:T:2016:456, bod 41 a citovaná judikatura).

73 Na základě povinnosti poskytnout pomoc vyplývající z čl. 24 prvního pododstavce služebního řádu musí administrativa v případě události neslučitelné s řádným a nerušeným průběhem služby zasáhnout s veškerou potřebnou razancí a rychle reagovat při současném zohlednění zájmu úředníků, jak vyžadují okolnosti konkrétního případu, aby zjistila skutkový stav a vyvodila z něj – se znalostí věci – patřičné důsledky. Za tímto účelem stačí, aby úředník, který se domáhá u svého orgánu ochrany, předložil alespoň neúplný důkaz o existenci útoků, o nichž tvrdí, že proti němu směřují. Jsou-li takové skutečnosti dány, je na dotyčném orgánu, aby přijal vhodná opatření, zejména provedl ve spolupráci se stěžovatelem šetření za účelem prokázání skutkového základu stížnosti (viz rozsudek ze dne 9. září 2016, De Esteban Alonso v. Komise, T-557/15 P, nezveřejněný, EU:T:2016:456, bod 40 a citovaná judikatura).

74 Právě ve světle této judikatury je třeba zkoumat, zda Eurofound splnila povinnost poskytnout pomoc v návaznosti na žádost žalobce, kterou si stěžoval na to, že byly zpřístupněny jeho osobní údaje, což lze považovat za akt nepříznivě zasahující do práv úředníků.

75 Úvodem je třeba konstatovat, že v návaznosti na žádost žalobce o pomoc přijala Eurofound několik opatření týkajících se bezpečnostního pochybení. Zaprvé toto pochybení napravila a upozornila své zaměstnance na tento incident; zadruhé okamžitě upozornila na uvedené pochybení EIOÚ, se kterým zůstala v neustálém kontaktu během druhého vyšetřování EIOÚ; zatřetí požádala o pomoc ostatní agentury, a to zejména Agenturu Evropské unie pro justiční spolupráci v trestních věcech (Eurojust) a Agenturu Evropské unie pro spolupráci v oblasti prosazování práva (Europol) za účelem analýzy technických otázek souvisejících s bezpečnostním

pochybením; začtvrté požádala externí společnost o vypracování znaleckého posudku v oblasti IT; zapáté provedla celkovou revizi stávajících politik a postupů v oblasti informačních technologií včetně ochrany osobních údajů.

76 Tribunál nicméně poukazuje na to, že navzdory úsilí vynaloženému při přijímání těchto opatření, jejichž cílem bylo omezit dopady bezpečnostního pochybení v případě souboru „hrlink“, nedošlo k administrativnímu šetření ve vlastním slova smyslu, které by ověřilo, zda v důsledku tohoto pochybení skutečně došlo ke zpřístupnění osobních údajů žalobce zejména s ohledem na povinnosti vyplývající z nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 45/2001 [nyní nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1725 ze dne 23. října 2018 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů orgány, institucemi a jinými subjekty Unie a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení nařízení č. 45/2001 a rozhodnutí č. 1247/2002/ES (Úř. věst. 2018, L 295, s. 39)].

77 Eurofound jak během postupu před zahájením soudního řízení, tak v rámci řízení před Tribunálem, vždy tvrdila, že žalobce nikdy právně dostačujícím způsobem neprokázal, že bylo zpřístupnění jeho osobních údajů úmyslné nebo že v důsledku uvedeného zpřístupnění utrpěl újmu. Chyba vedoucí k bezpečnostnímu pochybení byla kromě toho technického rázu a EIOÚ byl spokojen s tím, jaká opatření Eurofound přijala, takže žádná další opatření z její strany nebyla vyžadována.

78 V tomto ohledu stačí uvést, že Eurofound nesprávně tvrdí, že k odůvodnění vzniklé újmy musí být zpřístupnění takových údajů úmyslné. Je totiž důležité připomenout, že podle judikatury představuje i neúmyslné zpřístupnění osobních informací v rozporu s ustanoveními nařízení č. 45/2001 (nyní nařízení 2018/1725) pochybení, které může založit odpovědnost dotyčného orgánu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. ledna 2019, HJ v. EMA, T-881/16, nezveřejněný, EU:T:2019:5, body 54 a 57).

79 Kromě toho se Eurofound nemůže platně opírat o to, že byl EIOÚ spokojen s přijatými opatřeními, neboť ukončil pouze druhé vyšetřování, které bylo zahájeno na základě podnětu Eurofound, a nikoli první vyšetřování zahájené na základě stížnosti žalobce, které bylo přerušeno do vydání konečného rozhodnutí v tomto řízení.

80 S ohledem na výše uvedené je třeba konstatovat, že Eurofound rovněž nesplnila povinnost poskytnout pomoc.

81 Za těchto podmínek je třeba druhému žalobnímu důvodu vyhovět a napadené rozhodnutí zrušit, aniž je třeba zkoumat ostatní žalobní důvody vznesené žalobcem, jakož i jeho návrhy na provedení důkazů a návrh na vydání organizačního procesního opatření, který podal v replice a který se konkrétně týká předložení plné moci zástupců Eurofound. Pokud jde dále o důkazní návrh předložený společností Eurofound dne 25. listopadu 2020 týkající se stížnosti ve smyslu čl. 90 odst. 2 služebního řádu, kterou žalobce předložil dne 13. listopadu 2020 v rámci své hodnotící zprávy, stačí konstatovat, že se netýká žádného z žalobních důvodů, které Tribunál považoval za užitečné zkoumat v kontextu zrušení napadeného rozhodnutí, takže není třeba se jím zabývat. Totéž platí pro přílohy 9, 10 a 13 repliky, jejichž nepřípustnost Eurofound namítá v rámci dupliky.

K návrhovým žádáním směřujícím k náhradě újmy

82 Žalobce se v žalobě domáhá náhrady údajné nemajetkové újmy způsobené zpřístupněním jeho osobních údajů a napadeným rozhodnutím. V replice tvrdí, že po přečtení žalobní odpovědi a zjištění, že byla EIOÚ zpřístupněna celá jeho žádost o pomoc ve věci psychického obtěžování, jakož i v důsledku obviňujícího a ponižujícího tónu reakce Eurofound v téže odpovědi, utrpěl další nemajetkovou újmu, která má být zvýšena na 200 000 eur.

83 Eurofound namítá, že návrhová žádání znějící na náhradu újmy, jak byla formulována jak v žalobě, tak v replice, jsou nepřípustná a v každém případě neopodstatněná.

K přípustnosti návrhových žádání směřujících k náhradě újmy uvedených v žalobě

84 Eurofound tvrdí, že předmět žaloby neodpovídá předmětu stížnosti ze dne 21. června 2018, což je v rozporu s pravidlem shody, a dále uvádí, že žalobce nedodržel pravidlo vyčerpání dostupných opravných prostředků v rámci administrativy před zahájením soudního řízení. Eurofound konkrétně tvrdí, že žalobce zaprvé ve stížnosti nenavrhoval zrušení napadeného rozhodnutí v rozsahu, v němž jím byla zamítnuta jeho žádost o náhradu újmy, a zadruhé jeho návrh na náhradu újmy nebyl součástí hlavního návrhového žádání obsaženého v této stížnosti, ale byl formulován pouze vágně a podpůrně. Žalobce kromě toho podle ní až v okamžiku podání žaloby poprvé upřesnil, že se žádost o náhradu újmy podaná dne 2. února 2018 týká nemajetkové újmy vyplývající ze zpřístupnění jeho osobních údajů a z údajného obtěžování vůči jeho osobě, a že částka ve výši 60 000 eur tak byla rozdělena na 30 000 eur pro každý z těchto dvou druhů újmy. Vzhledem k tomu, že žaloba na náhradu újmy úzce souvisí s žalobou na neplatnost, musí být podle ní dále odmítnuta jako nepřípustná z důvodu, že žaloba na neplatnost musí být rovněž považována za nepřípustnou, nebo v každém případě za neopodstatněnou.

85 Žalobce tato tvrzení zpochybňuje.

86 Nejprve je třeba uvést, že návrhová žádání obsažená ve stížnosti ze dne 21. června 2018 jsou formulována téměř stejně jako návrhová žádání předložená žalobcem v jeho žalobě (viz bod 11 výše), což ostatně Eurofound uznává v bodě 1.2 žalobní odpovědi.

87 I když dále žalobce ve stížnosti ze dne 21. června 2018 nevysvětluje, proč změnil výši újmy v porovnání se žádostí ze dne 2. února 2018, nemůže mít tato okolnost vliv na přípustnost návrhových žádání směřujících k náhradě újmy. Podle judikatury se totiž musí shodovat pouze výtky v administrativní stížnosti a žalobě, aby se předešlo zejména tomu, že úředník nebo zaměstnanec uplatní určité výtky, či dokonce všechny výtky až ve fázi soudního řízení s tím důsledkem, že jakákoliv možnost mimosoudního urovnání sporu bude podstatně omezena (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. prosince 2019, Wehrheim v. ECB T-100/18, nezveřejněný, EU:T:2019:882, bod 39 a citovaná judikatura).

88 Konečně je třeba připomenout, že toto pravidlo shody nemá vést k tomu, že fáze případného soudního řízení bude pevně a definitivně svázána, je-li dodrženo, že návrhy předložené unijnímu soudu nezměnily důvod ani předmět stížnosti (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. prosince 2019, Wehrheim v. ECB T-100/18, nezveřejněný, EU:T:2019:882, bod 40 a citovaná judikatura). V posledně uvedeném ohledu je přitom nutno konstatovat, že žádost ze dne 2. února 2018, stížnost ze dne 21. června 2018 a žaloba vycházejí z téhož důvodu, a sice z náhrady nemajetkové újmy.

89 Vzhledem k tomu, že žalobce před Tribunálem předložil návrhová žádání, která spočívají na stejném důvodu jako výtky uplatněné ve stížnosti, jsou návrhová žádání na náhradu újmy přípustná.

90 Tento závěr nemůže být zpochybněn argumentem, podle kterého musí být žaloba na náhradu újmy zamítnuta, jelikož úzce souvisí s žalobou na neplatnost, která musí být sama zamítnuta. V tomto ohledu je totiž třeba připomenout, že z přezkumu prvního a druhého žalobního důvodu vyplývá, že žaloba je opodstatněná.

91 S ohledem na výše uvedené je třeba námitku nepřípustnosti uplatněnou Eurofound odmítnout.

K přípustnosti návrhových žádání směřujících k náhradě újmy uvedených v replice

92 Eurofound tvrdí, že návrhová žádání směřující k náhradě újmy formulovaná v replice musí být prohlášena za nepřípustná z důvodu, že jsou založena na nových druzích újmy, které byly poprvé uplatněny až ve fázi repliky, a dále že žalobce nevyčerpal ve vztahu k této újmě správní opravné prostředky před zahájením soudního řízení.

93 Žalobce tato tvrzení zpochybňuje.

94 V souladu s článkem 76 písm. e) jednacího řádu je žalobce povinen uvést návrhová žádání v žalobě. V zásadě tak mohou být vzata v úvahu pouze návrhová žádání uvedená v žalobě a opodstatněnost žaloby musí být zkoumána pouze s ohledem na návrhová žádání obsažená v žalobě. Článek 84 odst. 1 jednacího řádu umožňuje předkládání nových důvodů za podmínky, že se tyto nové důvody zakládají na právních a skutkových okolnostech, které vyšly najevo v průběhu řízení. Z judikatury vyplývá, že tato podmínka *a fortiori* platí pro jakoukoli změnu návrhového žádání a že bez právních a skutkových okolností, které vyšly najevo v průběhu písemné části řízení, mohou být zohledněna pouze návrhová žádání obsažená v žalobě (viz usnesení ze dne 27. března 2017, Frank v. Komise, T-603/15, nezveřejněné, EU:T:2017:228, bod 41 a citovaná judikatura). Kromě toho je třeba mít za to, že argumentace, která mění samotný základ odpovědnosti Unie, představuje nový žalobní důvod, jehož uplatnění je v průběhu řízení zakázáno (viz rozsudek ze dne 11. června 2019, TO v. EEA, T-462/17, nezveřejněný, EU:T:2019:397, bod 236 a citovaná judikatura).

95 V projednávané věci je nutno konstatovat, že nová návrhová žádání na náhradu újmy obsažená v replice jsou založena na nových druzích újmy, které mění samotný základ odpovědnosti Unie, a to zejména skutečnosti vedoucí ke vzniku nemajetkové újmy uplatňované žalobcem v žalobě. Žalobce totiž tvrdí, že důvodem pro navýšení částky požadované z titulu údajné nemajetkové újmy je zpřístupnění celého spisu EIOÚ v dopise ze dne 1. srpna 2018 a obviňující a ponižující tón, který Eurofound použila v žalobní odpovědi.

96 Vzhledem k tomu, že tyto nové druhy újmy vznikly v důsledku pochybení, kterých se administrativa údajně dopustila, musí být předmětem nového postupu před zahájením soudního řízení. V tomto ohledu je třeba připomenout, že v takovém případě musí být toto řízení nutně zahájeno podáním žádosti podle čl. 90 odst. 1 služebního řádu vyzývající OOUPS k náhradě údajně vzniklé újmy a případně pokračovat podáním stížností proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 25. března 2020, Lucaccioni v. Komise, T-507/19, nezveřejněné, EU:T:2020:118, body 54 a 55).

97 Vzhledem k tomu, že žalobce za účelem zpochybnění těchto pochybení neuplatnil ani nezahájil vhodný postup před zahájením soudního řízení, jsou návrhová žádání směřující k náhradě újmy předložená v replice nepřípustná, takže přípustná zůstávají pouze návrhová žádání uvedená v žalobě.

K opodstatněnosti návrhu na náhradu údajné nemajetkové újmy

98 Zaprvé, pokud jde o nemajetkovou újmu vyplývající z napadeného rozhodnutí, je třeba uvést, že podle ustálené judikatury představuje zrušení protiprávního aktu samo o sobě přiměřenou a v zásadě dostatečnou náhradu veškeré nemajetkové újmy, kterou tento akt mohl způsobit. Tak tomu však nemůže být, pokud žalobce prokáže, že utrpěl nemajetkovou újmu oddělitelnou od protiprávnosti, na jejímž základě byl akt zrušen, která nemůže být tímto zrušením zcela napravena (ciz rozsudek ze dne 30. ledna 2020, BZ v. Komise, nezveřejněný, T-336/19, EU:T:2020:21, bod 54 a citovaná judikatura).

99 V projednávané věci je přitom třeba konstatovat, že žalobce neprokázal, proč by neměl být tento druh újmy plně nahrazen zrušením napadeného rozhodnutí, které uvedenou újmu způsobilo.

100 Za těchto podmínek má Tribunál za to, že tato újma je přiměřeně a dostatečně nahrazena zrušením napadeného rozhodnutí, takže návrhová žádání směřující k náhradě uvedené újmy je třeba zamítnout.

101 Zadruhé, pokud jde o nemajetkovou újmu vyplývající ze zpřístupnění osobních údajů žalobce, je třeba připomenout, že je na Eurofound, aby v souladu s článkem 266 SFEU přijala opatření, která vyplývají z rozsudku. První vyšetřování EIOÚ bylo kromě toho zahájeno na základě stížnosti žalobce a bylo přerušeno do vydání konečného rozhodnutí v tomto řízení.

102 Vzhledem k tomu, že Tribunál nemůže předjímat závěry tohoto vyšetřování ani opatření přijatá k vyhovění rozsudku, ve vztahu k nimž se žalobce může rozhodnout podat nový návrh na náhradu újmy, je třeba návrhová žádání na náhradu nemajetkové újmy vyplývající ze zpřístupnění těchto údajů zamítnout jako předčasná.

103 S ohledem na vše výše uvedené je třeba zrušit napadené rozhodnutí v rozsahu, v němž se jím zamítá žádost žalobce o pomoc, a ve zbývající části žalobu zamítnout.

K nákladům řízení

104 Podle čl. 134 odst. 3 jednacího řádu ponese každý z účastníků řízení vlastní náklady, pokud měl ve věci částečně úspěch i neúspěch. Jeví-li se to však vzhledem k okolnostem v projednávané věci jako odůvodněné, může Tribunál rozhodnout, že účastník řízení ponese vlastní náklady řízení a nahradí část nákladů řízení vynaložených druhým účastníkem řízení.

105 Jelikož bylo v projednávané věci žalobě z velké části vyhověno, okolnosti věci budou posouzeny spravedlivě, když bude rozhodnuto, že Eurofound ponese vlastní náklady a nahradí náklady řízení vynaložené žalobcem.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (první senát)

rozhodl takto:

1) **Rozhodnutí ze dne 22. března 2018 vypracované a podepsané externí advokátní kanceláří, které se týká žádosti o pomoc podané AH ve věci zpřístupnění jeho osobních údajů, se zrušuje.**

2) **Ve zbývající části se žaloba zamítá.**

3) **Evropská nadace pro zlepšení životních a pracovních podmínek (Eurofound) ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené AH.**

Kanninen Półtorak Stancu

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne.

Podpisy.